

været forhandlet i Udvalget, og som jeg haaber vil have Indflydelse paa de eventuelle Schemaers Affattelse.

W. Petersen: Jeg skal fatte mig meget kort. Jeg agter at stemme for Underændringsforslaget under Nr. 18, og jeg finder mig derfor foranlediget til at sige et Par Ord derom. Det er blevet ytret, at man ved dette Forslag tager Præmien bort for Selvangivelse. Men det er min fuldeste Overbevisning, at man kan sætte saamange Præmier, som man vil, for Selvangivelser, uden at man dog vil faae dem frem. Og hvorfor? Ikke fordi Folk egentlig ere bange for at komme frem med deres Indtægt, men fordi de ere bange for derved enten at forurette sig selv eller Staten eller at gjøre sig skyldige i Usandhed. Derfor kan man, troer jeg, gjøre, hvad man vil, uden at man dog vil faae Selvangivelserne til at gaae. — Man har fremdeles sagt, at man skulde vogte sig for at bringe kommunale Elementer ind i den heromhandlede Skat. Men hvilke kommunale Elementer bringes der ikke ind ved selve Lovforslaget? Man tager efter dette Borgerne i Byen og gjør dem til Eigningskommisfærer og tvinger dem til at ansætte en Skat, som ikke er paalagt for Kommunens Skyld, men for Statens. — Det er endvidere blevet sagt, at denne Indtægtskatt skal være en Eighedskatt. Men jeg seer ikke denne Eighed. Naar en Mand, som har 3,000 Rd. i Indtægt og ingen Børn, og en anden, som ogsaa har 3,000 Rd. i Indtægt, men otte Børn, skulde betale den samme Skat, da seer jeg ikke, at det er en Eighed. Jeg stemmer altsaa for Underændringsforslaget under Nr. 18.

Sehmann: Det maa dog ikke oversees, at Eighed her kun vil sige: „efter den samme Regel“. Men i det Forslag, hvorom der for Diebliffet er Tale, er der ikke Spørgsmaal om Anvendelsen af en Regel, men saa at sige om en Gemytskøpfattelse, som ikke kan bringes ind under nogen Regel. Den sidste ærede Taler vilde dog ikke i noget Tilfælde fordre, at Eigningskommissionen skulde kunne

fritage for Skatten. Det vilde de kunne gjøre, hvis det var en Communeskatt, men her er det Skattekommissionen, som selvfølgelig maa have den afgjørende Myndighed. Eigningskommissionen kan ikke afgjøre dette Spørgsmaal, men kan kun afgive sin Betænkning derom. Naar det ærede Medlem fandt, at man har taget de kommunale Autoriteter vel meget i Brug ved Lovforslaget, saa kan det dog ikke være tvivlsomt for ham, at det vilde i høieste Grad forøge Byrden for dem, naar Alle og Enhver kunde komme frem med sine Børn og sine Sygdomme og derefter fordre en særlig Indstilling til Skattekommissionen, der jo ikke selv kan bedømme. Sagen Conseqvent vilde det, som jeg før fremhævede, unegtelig være slet ikke at indrømme nogen Nedsættelse; men i ethvert Tilfælde er det da rigtigt at indskrænke den til det mindst mulige. — Naar den ærede sidste Taler gik ud fra, at Selvangivelser var Noget, som man overhovedet ikke vilde kunne faae frem, saa maa jeg sige, at det vilde være meget beklageligt, eftersom Selvangivelse efter min Mening er det eneste rigtige Fundament for en Lov som den her foreslaaede, saa at det kun er af Hensyn til de Usæner, der finde Sted her i Landet, at man ikke drifter sig til ligefrem at paabyde Selvangivelse. Jo mere man kommer ind paa Selvangivelsen, desto nærmere kommer man imidlertid Sandheden, netop Sandheden, og, jo mere Folk vænnes til at gjøre sig Rede for, hvad der virkelig er deres Indtægt, desto mere vil ogsaa dette komme haade den kommunale Eigning og — jeg drifter mig til at sige det — den private Huusholdning tilgode. Den Opfordring, der i Selvangivelsen ligger for Folk til at gjøre sig selv klart, deels ved at indføre Bogføring, deels ved, hvor de alt have en saadan, at gjøre den mere fuldstændig, hvorledes deres virkelige Indtægt stiller sig, vil bevirke, at de ogsaa komme til at føre deres egne private Huusholdning bedre. Det vilde derfor være meget trostesløst, om man aldrig skulde kunne faae Selvangivelse frem. Det er min Overbevisning, at man vil kunne faae den frem og vænne de Enkelte dertil, og at, naar det kommer dertil, da vil ikke blot